

Laci köre

2007. április 22.

Laci köre az egy túra a Budai-hegységben, amelyet Laci szokott megcsinálni. Nem gyenge túra, inkább edzőkör. A Föld napjának délelőttjén heten végigjártuk, inkább túra jelleggel.

Klareszéknél találkoztunk Árpival, Klaresz és Roobi szkippelte a programot, Árpival cseverészve mentünk a Margithídhöz, időben bőven jók voltunk. A Margitszigeten átmentünk a Vivichittá célkapun, meg egy nagy magenta színű labda alatt is, de a két srác, aki hozta, nem volt vicces kedvében, úgyhogy félrehúzódott.

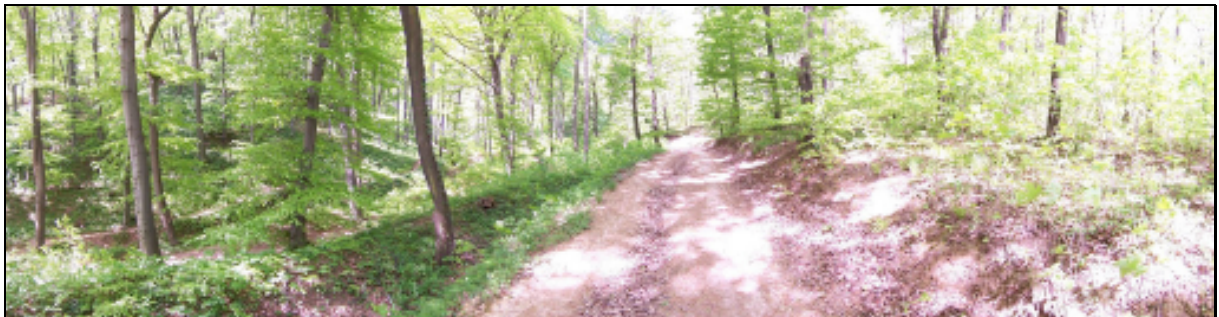
Mondtam is Árpinak, hogy ma aztán rossz dolog lesz a városban közlekedni, futóverseny, kerékpáros felvonulás, lesz sokkhatás bőven annak, aki mégis megpróbálja.

Margithídnál Laci és Veronika várt már minket, megcsodáltuk a Belváros ékességét, a híd tövében (szerintünk jó eséllyel direkt) szétszórt szemetet, amelynek folyamatos szintentartásáról a területet felügyelő hajléktalanok gondoskodnak. 2007, Budapest.

Kaszi érkezett még, aztán elindultunk, útközben begyűjtve Csokit, aki délről érkezett. A Petőfi hídnál megcsodáltuk az előző esti buli üvegcserepekben megtestesülő maradványait, majd mentünk tovább. Veronika teljes erőből átment egy hatalmas üvegdarabon, piszok mázlija volt, hogy nem lett a túrájának vége.

A Kelenföldi pályaudvar alatti átkelés után egy számomra ismeretlen (de jó minőségű) kerékpárúton jutottunk el a gazdagréti lakótelep aljáig, majd a nyugati oldalán kaptattunk felfelé. Itt elég rendesen otthagytak, de kezdettől fogva spórolni akartam az erőmmel, tekintettel arra, hogy nem tudni, milyen terep lesz a hátralévő részen. Jobb spórolni, mint beajulni félúton.

Gazdagrét felett egyszercsak egy ismerős utcában találtuk magunkat. Néztem is, hogy mikor járhattam arra. Hát, egyszer csak látom az egyik sarkon, hogy "Irhás árok".

A leborult szivarvégít. Schattal jártunk erre (én először és utoljára), ősz volt, hideg, és jöttek az ünnepek. Nem szívesen emlékszek vissza arra a túrára, és így erre az utcára sem. Végülis leszámítva a kezdeti meredek szakaszt, nem volt gond, de érdekes volt, mert jóval lejjebb "a KFKI sarkánál" jutottunk ki az útra, míg a Schat-féle túrán anno egy buszmegállónyival feljebb volt szerencsénk. Érdekes.

Az aszfalton teljesen kipukkantam, mire a Normafához értem. Látom, hogy baloldalt behúzódtak az erdőbe. Mondtam nekik, hogy az ki van zárva, hogy ha már idáig feljöttünk önerőből, egy rétes ne ugorjon be. Adjunk a heppy-filingnek! Így is lett - túl sok sokat nem kellett győzködni őket -, úgyhogy ettünk.

Utána bevetettük magunkat az erdőbe, szépen lejtősen, aminek most annyira nem örültem, mert egy ilyen környéken az ilyesminek mindig sírás (emelkedő) a vége. Elmentünk a tábor sarkáig, majd a 24 órásról ismert szakaszon a kerítés mellett mentünk. Utána tovább lefelé, itt majdnem sikerült egy kerékpárral kiránduló családok tömegyilkolni, amikor is Laciék figyelmeztetése ellenére megpróbálták szembejönni velünk egy hangulatos singletrack-en (ahol egyébként azt hittem, hogy én vagyok az utolsó a sorban (jó szokás szerint), de nem így volt, Csoki csörtetett utánam (én meg azt hittem, egy vaddisznó-csorda)). Mákjuk volt, mert kivárták, hogy kijöjjünk, úgyhogy tovább mentünk lefelé, majd felfelé a fehér kavicsos felszórta úton. Emlékszem, errefelé is jártunk a Schat-féle túrán, akkor volt vadonatúj a fehér kőszórás, mi is majdnem elakadtunk, de szolid családnyák magukból kikelve anyázva rángatták maguk után a megfeneklett babakocsikat. Azóta eltelt kb. másfél év, az időjárás

elrendezte ezeket az anomáliákat, a köveket elmosta az eső. Vannak azonban frissebb szakaszok, amelyek borzalmasak.

Jánoshegy, kilátó. Csúcs. Behajtani tilos, kivéve kerékpár, márha bírod. Én kb. a feléig bírtam, utána nem esett jól, úgyhogy inkább toltam. Jól szituált turisták még jóindulatúak is voltak, ahogy elmentek mellettem, csak a hátam mögött kezdtek el röhögni. "A marhája minek jön ide, úgyse bírja." Ja.

Csoportkép (nem mentünk fel a kilátóba, pedig az lett volna a tuti), aztán nekiestünk a piros turistajelzésnek, ami egy lépcsős ereszkedés, keresztberakott fatörzsek alkotják a lépcsőt, 140 fok körüli visszafordító kanyarokkal. Belső oldalon nincs hely bedőlni, külső oldalon a meredély és a fatörzs széle között egyensúlyozva lehet kanyarodni, ha fel nem akadsz a fatörzsrre...

Nos, az egyik kanyarban besokalltam rendesen, eldőlttem, mint a fa. Egy arra járó család (kis gyerek erszényben) megvető pillantásokat vetettek rám (valami baj van az emberekkel), nem a segítőkészség

rített le róluk, hanem inkább a megvetés. Át kell értékelnem a metakommunikációm...

Innentől valahogy nem volt kedvem a meredek lefelékhez, aszfalton gurultam Szépjuhásznehöz, ahonnan terepen mentünk tovább a Húvösvölgybe. Itt elég nagy tömeg volt gyalogosokból, ami jól mutatja, hogy ez a térség már nem alkalmas kerékpáros túrázásra. Voltak, akik félrehúzódtak (felelősségteljesen közlekedtünk és mindig megköszöntük, ha elengedtek), míg volt, aki simán beszólt. Hiába, a gyalogtúrázók se a régiek, régen az egy tiszteletteljes társaság volt...

Húvösvölgyben az éhesek lenyomták egy lángost, aztán mentünk tovább. Csoki elment a város felé lakásfelújítani (csak jelzem, hogy Újpesten nem lehet vasárnap csendhárborítani!), mi pedig másztunk felfelé a kéken a reptérre. Wooky (BB) jött szembe, pár szót váltottunk vele, utána nem sokkal egy suhanó BB-s lány is elporolt mellettünk. Kéken séta lett a vége, hiába, nem megy még. Végig fel a katonásírig, onnan tovább a Virágosnyereg felé. Itt kicsit összekevertük az ösvényeket, majd zúgtunk lefelé az óbudai temető irányába. Itt egy felfelé jövő jobb kormányos Audi Ax akart elgázolni, de az utasa szólt a sofőrnek, hogy talán húzódjon jobbra, mert különben neki mindjárt kialszik az élete szikrája egy kerékpárossal való frontális ütközés miatt... Ez alighanem hatott, az autó hirtelen áttért a jobb oldalra és mindenki ment tovább.

Kaszi elzúgott haza, mi pedig mentünk a Bábicbe, ahol (és a Rómaiparton is) hatalmas tömeg volt, szokásos kerékpáros-gyalogos-motoros-autós mix, hajók egyelőre nem voltak. Az utolsó szakaszon már csak a kaja gondolata tartott életben és nyeregben...

Majd egy órát vártunk az ételre, úgyhogy egy kicsit morcosak voltunk (alighanem itt égett le az arcom). Végülis mindenki megkapta a magáét és jóllakottan indultunk a CM-re.

A túra hossza ezen az útvonalon 57 kilométer volt, egy siralmas 12.7-es átlagsebességgel (és ebben benne volt az utolsó szakasz féktelen száguldása. Mindent összevetve, jó kis edzőkör, változatos terepen, bár kötve hiszem, hogy túl gyakran bejárnám ezt; a Kelenföldi pályaudvarig 22 kilométer síkon, ami túl sok. Akkor már inkább a HHH Solymárig terjedő környéke, bizony, ott is sok változatos terep található és lényegesen kevesebb gyalogos, mint a Normafa/Jánoshegy/Szépjuhászné/Hűvösvölgy tengelyen...

Fotók: <http://www.flickr.com/photos/azso/sets/72157600113380695/>